

LOMESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSABTE.

Se trobarà en tots los kioscos y demás llocs de venta de periòdichs

Número solt: 5 cèntims; número atrassat: 10 cèntims

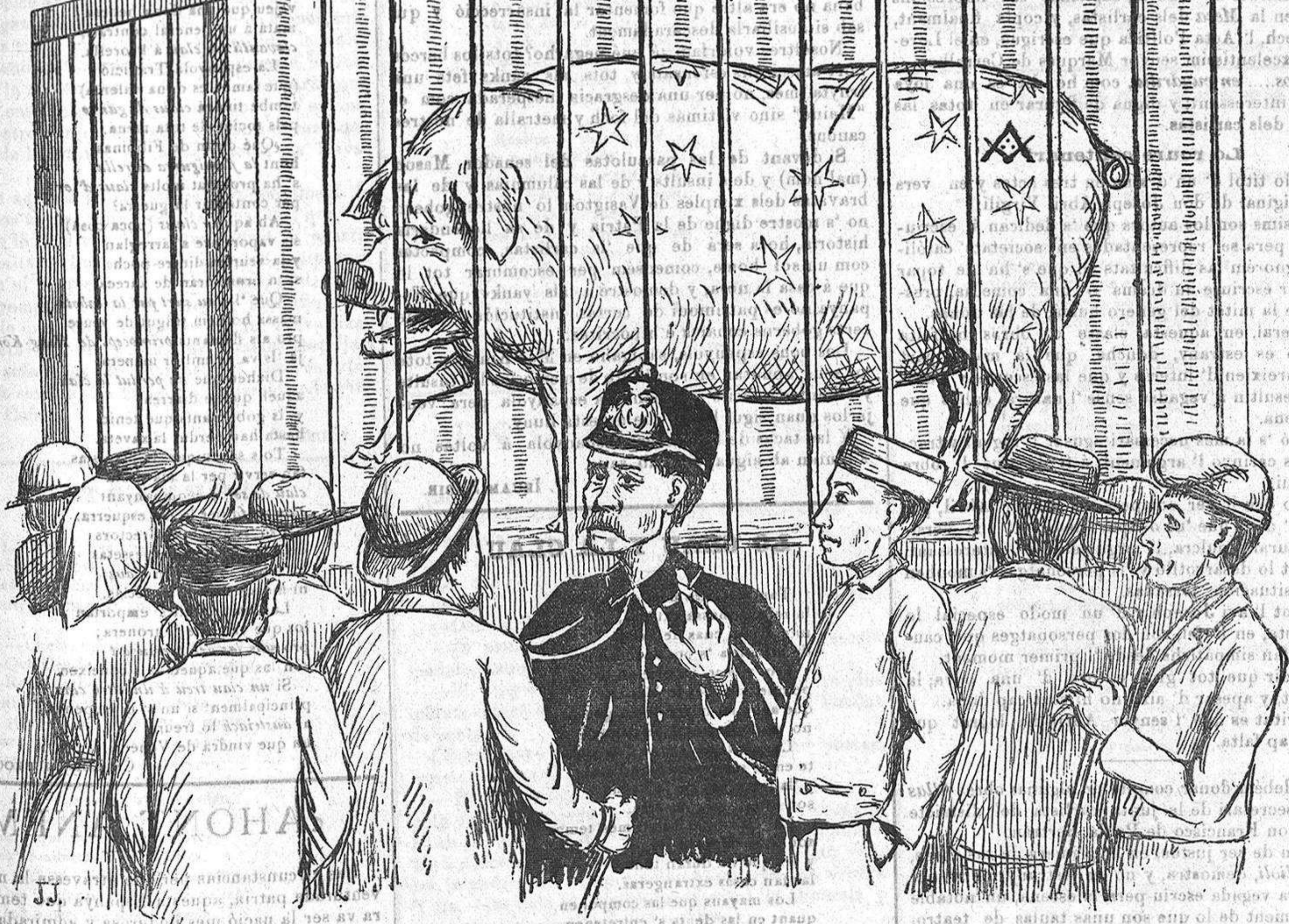
SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas
 En provincias: semestre, 2'50 pesetas
 un any, 3   un any, 4'00
 Extranjer: semestre, 3 pesetas

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador

UN SENADOR.... YANKÉE

"MASÓN" EXEMPLAR MODOLO DE LA RASSA.

—Señores, no acostarse
 que es terrible el animal,
 pues tréchina dientes grossos
 y podría hacerlos mal.

Es muy feroz esta bestia
 que llevaron de New York.
 ¡Es pitchor que una pantera
 por más que aparezca un porch.....

LA FESTA DELS MÁRTIRS

Los carlistas de Barcelona celebrarán aquest any la festa dels màrtirs ab la major solemnitat possible.

Lo MESTRE TITAS publicarà ab tal motiu un magnífich número extraordinari de rigurós dol.

Ho fem present á nostres estimats lectors y corresponents.

NOTAS BIBLIOGRÁFICAS

Políticos.... en cuadrilla

Aquest es el títol d' un llibre publicat á Madrid, qual autor, don Enrich Ortiz de Zárate, s' ha dignat obsequiarnos ab un exemplar, que molt li agrahim.

Lo tal llibret es una verdadera joya. No 's pot dir mes en tan pocas páginas ni es possible fer un estudi mes acabat del liberalisme, sistema funest y satánich que ha omplert nostra patria de protestants, de jueus y de masóns. El senyor Ortiz de Zárate pot ben dir que l' estocada que clava ab son llibret al liberalisme es de las que van á fondo, de las que s' ensorran fins al puny. Estudiá las sevas perturbadoras doctrinas, los seus principis funestos, las sevas desconsoladoras consecuencias y aixó ho fa acopiant datos, fets, senyalant y posant en evidencia los efectos d' un sistema del qual deuria abominar tot bon espanyol que senti esbategar en son cor lo san amor á la patria.

En la segona part del llibre fa una síntesis de lo que es el carlisme, estudiant la admirable organizació que ha donat á la nostra Comunió l' Excelentísim senyor Marqués de Cerralbo, sempre ab un llenguatge castil y rublert de anécdotas curiosas que fa que 'l treball siga llegit ab interés creixent y ab verdader agrado.

Després de copiar la llista dels senadors, diputats y periódichs ab que conta la gran familia carlista, termina 'l llibre ab lo relato de la excursió del senyor Ortiz de Zárate á Venecia, explicant sas impresions rebudas en la Meca dels carlistas, y copia finalment, com epílech, l' Acta Política que escrigué, en el Lore-dán, l' Excelentísim senyor Marqués de Cerralbo.

Políticos.... en cuadrilla, com he dit, es una joya que 's fa interessant; y digna de figurar en totas las librerías dels carlistas.

Lo roure centenari

Tal es lo títol d' un drama en tres actes y en vers catalá, original de don Joseph Abril Virgili.

Poquíssims son los autors que 's dedican á escriure obras pera ser representadas en societats católicas. No ignorém las dificultats en que s' ha de topar al pretenir escriure un drama ó una comedia, prescindint de la mitat del género humá; de las donas.

En general, en aquesta classe d' obras hi falta algo; y no es estrany, donchs, que la major part d' ellas careixien d' interés y que las escenas y 'l desarrotillo resultin á vegadas sense 'l natural enllás que las encadena.

Per aixó 's fa mes necessari agusar l' ingeni y tractar ab mes carinyo l' argument, á fi de que l' obra no decaigui.

Aixís ho deu haver comprés lo senyor Abril, per quan, en l' obra que 'ns ocupa, además d' una versificació natural y pulcra, l' argument es interessant, ben tramat lo desarrotillo y 'ls personatges 's mouhen exems de situacions forçadas.

Sobre tot l' avi Joseph y d' un modo especial lo protagonista, en Rafel, son dos personatges que cautivan y 's fan simpáticos desde 'l primer moment.

Podém dir que tot gira entorn d' una noya; la Montserrat, y apesar d' aixó no hi surt cap dona.

Y la veritat es que 'l senyor Abril ha lograt que no hi fes cap falta.

També debém donar compte de algunas obras fillas del digne secretari de la junta carlista del districte de Reus, don Francisco de Paula Bertrán.

Si havém de ser justos, en la primera de sas obras, *Bolas y Alioli*, demostra, y no es estrany pera qui per primera vegada escriu pera la escena, un notable desconeixement de lo que son unas taulas de teatro, si be que 'ls personatges están casi sempre en situació. En la *Venjansa d' apotecari*, comedia també en un acte, l' autor ha fet ja molts progressos, els diálechs entre 'l memorialista y 'l sabater están plens de xispa, y l' apotecari es un tipo de bondat ben redondajat del tot.

Opinan alguns que l' escriurer en prosa es molt mes fácil que en vers.

Nosaltres, en lo tocant á escriurer comedias y dramas, creyém lo contrari; que es molt mes fácil escriurer be en vers que en prosa.

Ahont ja 's presenta lo senyor Bertrán com á bon autor, es en la comedia *Qui de casa fuig...* en la qual ja 's veu certa práctica en l' art de fer moure personatges y en la manera de ferlos ser ells mateixos durant lo desarrotillo de la obra.

Creque'ns lo senyor Bertrán. Si no deixa 'l camí emprés, si continúa borrhonjant cuartillas, ben prompte podrém esperar d' ell obras de mes vol, que no careix de coneixements y aptitut per aixó y molt mes.

SAID.

DEL "MAINE"

De poch han servit las exageradas protestas de condol que las autoritats peninsulars y cubanas han enviat al govern dels Estats-Units per apartarlos el dupte de que la catástrofe desarrotilada en la bahía de l' Habana fou casual. De res tampoch los esforços qu' han fet els soldats y paisans per procurar tota classe de socorros y auxilis als ferits y náufrechs. Los yanks son tossuts y encare que veuhen y están convenuts de que es Deu qui 'ls castiga, no Espanya, volen aparentar altra cosa, y atribueixen l' explosió á una má criminal.... espanyola.

Nosaltres ja sabém per aixó, que, entre las bestias que poblan la terra, el tocino es el mes burro y el mes indomable y el mes baladrer.

En los Circos hi veureu lleóns, tigres, gossos, caballs, elefants, ossos, panteras, coloms, lloros, ratas y hasta pussas, pero no veureu que cap clonv haigi tingut paciencia per domesticar un tocino.

Mes ronquin tan com vulguin los yanks, nosaltres, que per una part podém sentir mes ó menos commiseració per las víctimas del "Maine", com á espanyols ens alegrém de que el acorssat nort-americá haigi begut aigua, puig que lo seu objecte en l' Habana no era altre que fomentar la insurrecció y qui sab si ausiliarla descaradament.

Nosaltres voldríam já qué negarho? tots los barcos nort-americans esfonats y tots als yanks fets una truya, mes, no per una desgracia inesperada com el "Maine" sino víctimas del foch y metralla de nostres canóns.

Si devant de las paraulotas del senador Mason (mal nom) y dels insults y de las calumnias y de las bravatas dels ximples de Vasigton lo nostre govern no 's mostre digne de la Patria y de sa llegendaria historia, hora será de que 'ls carlistas, compactes com un sol home, comensem per escombrar tot lo que á casa fa nòsa, y demostrém als yanks que Espanya no es patrimoni de certas institucions ni de certs governs cobarts é hipócritas.

Los bons espanyols, sápigaho en Mac-Kinley y tots los seus, apunten en son llibre de memorias los insults y villanias inferits á la bandera espanyola pera venjarlos quan sigui hora, que no está lluny.

Y las tacas de la bandera espanyola á voltas no 's rentan ab aigua, sino ab sang.

P. IEUAM SABIE.

LO CLAU Y LA CLAU

Tant del clau com de la clau la relació massa extensa, ni menjant cuas de pansa de memoria 's pot apendre.

Pro, vamos, ne diré un tros porque, si sabés lo Mestre que avuy no n' he donat gens, no 'm donés colps de paleta.

Las claus del regne dels Cels te en lo seu poder Sant Pere, y 'ls tres claus de la Passió son estesos per la terra.

Las claus que duran més temps son fetas de ferro verge y las que no duran tant las fan casas extrangeras.

Los mayans que las componen, quant en las dents s' entretenen, pels richs van á poch á poch; pro pels pobres tan depressa que ja 's coneix qui te vuyt ó molt plé 'l porta-monedas, puig las claus sempre retratan la miseria ó la riqueza.

Hi ha claus primas y las dobles

á voltas son claus inglesas, que sols per descargolar roscas de pinyó serveixen.

Hi há las puntas de París, claus que de petits ni 's veuhen pro als claus groixuts ni 'ls treurían totas las claus de Inglaterra.

Pels mobles, com sachs de nit, los baguls y calaixeras, si acás se compra un pany nou, vénen claus fetas expresas.

De rellojtes de butxaca encare avuy molts ne tenen que com no son «Remontoires» han de menester claueta.

Los fusters ab las clavillas hermosos quadros arreglan, porque 'ls adornos ab claus moltas voltas, se malmetan.

Violins, guitaras, bandurrias, lo contrabaix y altres cymas, sense unas bonas clavillas no farían més que fressa.

Si no 's te un enformador de vegadas no 's arrencan los claus qu' en certs punts se posan porque donguin consistencia.

Es exemple de 'l que dich lo pobre govern d' aquella, qual ceptre 'l veig tan malmés, qu' está ja tot plé d' esquerdas.

Si acás hi posan cargols lo llansarán mes á perde, y allavors no tindrà forma ni de bastó ni de ceptre.

Hi ha uns claus que quan son plantats surten un tros pel darrera, y allavors convé reblarlos per suavisar aspervas.

Verbí gracia, l' amistad que l' oncle Sam nos professa que 's hauria de reblar, porque massa punta ensenya.

Per obrir portas de Pau, hi ha unas claus molt excellentas; pro la clau que te en Moret per Cuba, es de mala especie.

Llegint l' antich Testament, vejeu que una dona hebrea matá á un general contrari, clavantli un clau á l' orella.

La espanyola Tradició (que també es dona valenta) també tindrà claus de ganxo pels tocins de tota mena.

¿Qué dirán de Filipinas, hont la flamiguera estrella s' ha procurat molts claus d' or per continuar la guerra?

Ab aquets claus (poca cosa) sis vapors are s' arreglan y ja veurém dintre poch si 'n promourán de xareca.

Que 'l clau surt per la cabota massa ho hem tingut de veure; pro als flamants prínceps de Hong-Kong ja 'ls va de millor manera.

Diuen que ha perdut la clau aquell que te diarrea, y 'ls governants que tenim hasta han perdut la xaveta.

Tots sabeu que 'ls pianistas fan servir per la ma dreta clau de sol, y acompanyant clau de fá per la ma esquerra.

Pro 'ls artistas, directors del concert de més pessetas, ni saben lo que son claus, ni menos trovan las teclas.

La clau á la nit s' emportan los que van á fé 'l tronera; pro sols las del presupost son ias que aquets tals coneixen.

Si un clau treu á un altre clau, principalment si un s' hi empenya, al austriach lo treurá un que vindrá de Venecia.

CARLOS RIUBROGENT.

¿AHONT ANÉM?

Las circunstancias per que atravessa la nostra desventurada patria, aquesta Espanya que temps enre-ra va ser la nació mes poderosa y admirada del mon, es avuy despreciada, escarnida é insultada, de la manera mes vil é inicua que pot esperarse d' un Estat abatut é inútil com si no tingúes ni un sol home que servís per res.

¿Será per ventura que per las nostras venas no circula aquella sang heredada de uns pares de quals prohesas de tota mena n' está la historia plena?

3'50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 16 tintas. 79 per 55 centímetros

¿Será que verdaderament havém degenerat al extrem de ser indiferents hasta per la mare Patria?
 ¿Tal vegada nos haurém tornat cosmopolitas y tant se 'ns endonarà ser espanyols com chinos?

Parlant en general, cap de aquestas causas es motiu de la nostra situació; puig no dupto que la nostra sang es verdaderament de aquella que 'ns varen inocular los nostres pares, que no havém degenerat en indiferents y que cap de nosaltres voldria ser chino; com me proposo probar, encara que 'm considero ab molt poca inteligencia per ferho de la manera que sabria un altre.

Crech que ningú podrà negarme que 'l nostre exercit, tan á Cuba com á Filipinas, s' ha portat y 's porta donant probas de heroisme y valor com sols ell sap ferho, desafiant las impertinencias del clima, sufrint com cap altre las pesadas é insoportables marxas y contra marxas, ab lo fusell al coll, carregat de municions de guerra y de boca (si be que aquestas ultimas no 'ls pesan gaire) traspasant barranchs y saltant precipicis, enfonsantse tots los días ab agua, si no fins á mitx cos, al menos hasta als junolls, dormint á la intemperie, cansats, extenuats, faltantlos moltas vegadas hasta l' aliment y no obstant devant de tans sufriments.... ¡qui s' atansa, no allá ahont hi ha una companyia, si no á la vista d' ella? no es pas lo seu condol que l' enemich fugi; lo que volen es que 'ls fassan cara y pугan batrers: y si alguna vegada los cobarts insurrectes no tenen fugida féntseis precis la lluyta, es de admirar l' arrojo de aquells anémichs soldats que puja de punt y ratlla si la corneta toca á la bayoneta ó á la barreja com vulgarment se diu. ¡Oh! alashoras no hi ha qui l' aturi, caigui qui caigui, embesteix al contrari sense darse compte de si durant la lluyta hagué de passar per sobre de cossos acribillats d'els seus propis germans.

Com no crech pas que hi haigi qui pugna contra dirme en veritat lo que acabo de dir, entench que bastan tan pocas paraulas per quedar demostrat que la nostra virilitat está en perfecte consonancia ab aquella que tingueren los nostres pares; y tant es aixis, que estich ab la plena convicció de que si ara tinguésem generals y gobernants menos transigents ab qui s' ens rifa y explota ó be passen de la valla que varen tenirlos nostres dignes antepassats, lo nostre exercit, la nostra marina y los voluntaris que 's farian en cas necessari, foren capassos y de sobras, de posar nostre sempre arrogant bandera encare que fos, al cim de la estatua de la Llibertat de Nova-York.

Pero com aquesta circumstancia es precisament la que avuy nos fa mes falta, resulta que los que no desconeixen lo que val lo nostre sufert y agarrit exercit en mitx de tantas desventuras, no comprenen ahont aném ni lo que será de nosaltres, si Deu no 'ns envia prompte un home que se identifique ab aquest poble que pugna temps ha per fer prevaleixer los seus drets tan vil y vergonyosament trepitjats per quins solsament de plantarlosi cara, fugirian com han fet sempre, los mateixos insurrectes de Filipinas y de Cuba.

RUBEGUT.

ESTORNUTS

L' escena, una barberia;
 fecha, cualsevol dissapte;
 l' assumto, cau de vellesa;
 consecuencias, un colp d' ayre.

—Chem... é chem.—Válgali Deu.
 —Que Deu lo mati.—Mil gracias.
 —Reira de bet, quin vent,
 quin ayre mes fret que passa.

¿Que no 's pot tancar la porta?
 que ab aquesta corrent d' ayre
 tots plegats nos glassarém
 cullint una *culipandria*.

—Sí senyors; si vostes volen,
 tindré la porta tancada;
 mes, aquí, no 's podrà viurer,
 los ho adverteixo desde ara.

—¡Aixó sí que 's prou estrany.
 ¿Qué 'ns fareu perfums de palla?
 ¿Qué potser segueix la moda
 del sistema Kneip, que passen
 tot lo día passejant
 ab calsetets y sandalias
 y las portas ben obertas
 y no gastan may parayguas? —

—¿Que potser vos proposeu
 darvos feyna per *sangrarnes*?
 —¿Qué voleu que fugi l' fum

d' haver *vostit arengadas*?

En fi, tantas se 'n diguerem,
 que la porta fou tancada,
 y tothom quedá content,
 satisfet, y esperant tanda.

Al cap de quatre minuts
 de ser la porta ajustada
 nos miravam estranyats
 y 'ns diguerem uns als altres:

—¿No sentiú quina farúm?
 —¿Quina fortor de vinagre?
 —Quina peste.—Jo diria
 que aixó es del fum del tabaco.

—Aixó no 's pot resistir;
 sembla á casa d' un pelayre,
 jo creuré, segurament
 que aixó bé de la cloaca.

—Aixó es que s' han deixat
 la comuna destapada.
 —Senyors, no hu trobin estrany,
 ja 'ls ho som advertit antes.

Aixó que *senten* vostés,
 ho notém tots los *dissaptes*;
 y debem obrir las portas,
 ó cauriam tots en *basca*.

—¿Y no sáben lo motiu?
 —No senyor; es cosa estranya;
 tots notém los seus efectes
 mes no 's pot trobar la causa,
 y cada un dels concurrents
 sent distinta la *fragancia*.

—Jo hu diria al *menescal*.
 —Donchs jo al *alcalde de barri*.
 Tots donavan son parer,
 mes jo mirava y callava.

Jo sentia una fortor
 de *pel* de porch á las *brasas*
 cuant de sopte 'm tapo l' nas;
 ja havia trobat la causa....

Al demunt de una cadira,
 veig *La Campana de Gracia*,
El Diluvio de inmundicias,
La Esquilla de la Terratxa....

¡Válgans Deu! ¡quins paperots!
 ¡Cuánta bruticia! ¡quin fástich!
 —Porteu prompte serraduras;
 —porteu l' escombra y la pala
 —no volgau aquí tenir
 —tanta *letrina* apilada.

—Agafeuho ab un cabas;
 —colgauho dintre l' estable;
 —llensauho lluny: al *canyet*
 —que es cementiri dels ases.

Realment: llensat *alló*
 y la casa *ventilada*,
 may mes s' ha sentit *fortor*
 ni *rondelas*... ni *fragancias*.

Si voleu ser *afeytats*
 sens temor d' *encostiparvos*,
 anau á la barberia
 que no tingan *aquells trastos*:
 ó si hi son, vos expossau
 á un atach d' asma, una *basca*,
 ó á fé un rengla d' estornuts
 ventilantvos, y un colp d' ayre.

FLÓSTICH.

UN DEIXEBLE MES

¡Ninch!!!
 (Verge Santa quin timbre mes hermós tenen en aquest colegi. Ja 's coneix que se la passen be, perque, lo qu' es aquí á Barcelona no n' havia pogut trobar cap de tan bon aspecte. Vejám si de dins será lo que m' han dit.... Me sembla que s' acosta algú.)

—Deu la guardi, senyora. ¿Qué se li ofereix?
 —¿S' está aquí un pedagogo Director de la escola modelo, anomenat MESTRE TITAS?

—Sí, senyora. Si s' espera un moment, dintre dos minuts estaré á la seva presencia. Tingui la bondat de sentarse.

(¡Quin minyó tan escotulit que hi ha per porter; aquest deu ser el Pepet de las Pomas.)

—Perdoni, senyora, si he tardat un ratet á surtir, puig un hom no sempre es duenyo.... en una paraula, fa un quant temps que 'm portaren, perque 'ls admetés á conferencia, uns quants baylets que 'm fan veurer la padrina.... sempre volen barèllarse. Ja vindrá l' día,—los dich jo —de trobarse entre 'ls liberals y vendre'ls las peras á cuarto; no tot....

—Dispensi que l' interrompi, senyor Director, pero, parlant de peras, me ve per la pinta dirli que 'l meu fill, al estudi que fins ara havia anat, li deyan el *Pepet de las Peras* y per ell he vingut avuy, atalayaada com vaig per trobar un col-legi segons las exigencias dels meus católichs sentiments....

—Pero, ¿aquest col-legi lo busca per vosté ó pel noy?

—Ja veurá; propiament he fet los passos que m' han conduhit aquí per veurer ab los meus propis ulls si era veritat lo que 'l meu noy me contava d' un día que ell vingué aquí acompanyat d' un xicot de la nostra escala. Me deya que aquest es un establiment montat á la *antiga segons los darrers adelantos* y perque no trobés un antagonisme en aquesta definició, anyadia que s' hi ensenya de tot menos lo que prohibeixen los manaments de Deu y de la Iglesia, de manera que si ell no deya mentida, mentres vosté no descuida la Doctrina Cristiana, procura practicar als deixebles en las arts bellas y literatura de tots colors, menos del vert, etc, etc.

—Sí, senyora: aixó y molt mes apendrán, ajudant Deu, los meus alumnos si no son de aquells que la seva mare no vol que se 'ls castigui quant ne fan alguna de crespá.

—Lo qu' es per aixó si que, no quedi, senyor Director: si convé alguna nata ja li pot apretar y encare li donaré las gracias. Aixó sí, preferiré que no se li donguin colps de puntero al cap, sino en aquella part que, com se sol dir, ja brota.

—Perdi cuidado que 's fará tal com diu. Pot anarsen descansada y á la tarde ja pot acompanyar al noy que per ell no faré menos que pels altres que s' aprofitan qu' es un contento. No crech del cas ferli aquí un elogi de las asignaturas que s' ensenyan, puig lo temps li dirá. A mes, tinch pensat introduhir grans reformas puig ab voluntat y sacrifici tot se logra.

—Y, ¿quánt es la mensualitat assignada?

—Casi res; la cosa mes insignificant, puig considero un deber treballar y contribuir á que la veritat sigui coneguda. Per aixó demano solsament cinch céntims per cada día que hi ha estudi, ó sigui, lo suficient pera pagar gastos materials; y si res hi sobra, hi ha conferencia extraordinaria.

—Ab aquestas condicions, donchs, no tingui por que á la tarde fassi falta el meu angelet. Aquest dematí mateix ja li faré portar per la minyona la cartera que li van donar á l' altre estudi.

—Ha pres posesió de casa seva.

—Mil gracias, y passiho be.

TERESA VIOLLA.

ALS SOMATENTS

LEMA:

¡Morir per la Patria, que hermós es morir!

Defensors de nostra terra,
 prepareuvs per la guerra
 que ben prompte havém de fer,
 tingeune l' eyna arreglada
 y al brandar la batallada,
 ¡au companys, tots al carrer.

Fins arc vostre trabuch
 desde que serví en lo Bruch
 en un racó hem oblidat;
 agafeulo altre vegada,
 que ja l' hora es arribada
 per portarlo en lo combat.

La sanch dels que sucumbiren,
 braus catalans, que moriren
 cumplint un deber sagrat;
 ¿no us diu que l' hora s' atansa
 y que ab lo crit de ¡venjansa!
 recobré la llibertat?

¿Donchs per qué si ho volen élls
 igual que mansos anyells
 sofrint tal esclavitut?
 ¿Per que estánt en vostres mans
 lo lliurarnos dels tirans,
 consentiu tanta *quietut*?

No estigue més ensopits,
 ab amor, fé y ab los crits
 de «¡Visca la Moreneta!»
 llensemnos tots al combat,
 qui 'l trabuch tinga espatllat,
 que s' emporti l' escopeta.

Tothom á ocupar la plana,
 al primer toch de campana
 y al primer só del clarí;
 ¡al combat, donchs, somatents!
 la rahó 'ns farà valents;
 á vencer tots, ó ¡já morí!

S. BORDAS.

Com ja anunciavam la passada setmana, la nit del dia 19 tingué lloch la segona de las funcions que celebrá en l' Olimpo la societat "La Diadema".

Era la tal funció dedicada á la Junta Directiva del Círcol Carlista, no sent estrany que hi assistís bastanta concurrència apesar del mal dia, ó de la mala nit que feya.

Las obras posadas en escena foren: "Los Asistentes" "Perecito" y "Los Carboneros" y en las que s' distingiren las senyoretas Circuns y Vives, y ls senyors Juez, Cortadellas, Senesteva, Bartolomé y Vila, com també foren aplaudidas las senyoretas Pamias y Bueso, per lo be que executaren varias pessas al piano.

Durant la Cuaresma, quedan suspesas las funcions.

Los yanks son terribles.

Mr. Mason, desde l Senat, s' ha desfet en impropis contra ls espanyols, arribant la seva barra en afirmar que no s' atreviria á sentarse al costat de cap d' ells sens portar un punyal ben afilat.

Pobret, que m' en fa de llástima!

Porteulo á Sant Boy..... ó á la cort á jaurer.

Durant los passats dias de Carnaval, un jove va tenir l' humorada de disfressarse de yanke y va rebre una pallissa de padre y señor mio.

Que hi torni.

Lo disfressarse de bestia, no fa, noy, no fa.

No tenim noticia de que l' ajuntament haigi socorregut als soldats malalts recientment desembarcats en nostre port.

En cambi ha regalat 10.000 pessetas per premiar ximplerías del Carnaval.

Apaga y..... vámonos.

Los espanyols vivim en un constant tira y afliuxa.

Ahir tot eran noticias alarmants; avuy tot son optimismes; demá altre vegada correrán malts vents; demá passat de nou gosarém de sossegada vida.

Y en quan á demá passat ho crech molt be.

Es fi de mes, y ls ministrés cobrarán, y ls que ho han estat també; y ls empleats ganduls lo mateix y..... hasta cobrara l' primer ninot de la nació.

Els que no cobrarán serán els pobres soldats de Cuba que de segú que tenen trenyinas á la boca.

Rigurosament históric.

Dos homes conversan, per lo que sembla, amigablement, quan un dels dos, trencant la conversa, diu al altre al veure passar pel carrer á tres sacerdots.

—Vetaquil! Tants caps tants barrets; cap dels tres pensa igualment en política, aixós es; l' un, pensa ab el cap, l' altre ab el ventre y l' altre ab els peus.

—Be, esplicat,—li diu l' altre;—si vols que t' entengui.

—Sencillament; vull dir que l' un es carlista; l' altre alfonsí y l' altre, com á raresa, es integrista.

—Entesos, noy, entesos.

Concorregudíssim se veijé el local de la Societat Católica Centre Moral Instructiu de Gracia, ab motiu de la vetllada celebrada lo passat dimars; sent dignes de lloa ls esforços dels organitzadors puig deixaren satisfeta la nombrosa concurrència.

Se posaren en escena, la parodia lírica italiana "I Ferochi Romani", y se estrená la comedia en dos actes de crítica local "Los Aschantis", original de don Joseph Abril Virgili. Aquesta obreta fou executada ab trajos y aparatos molt apropiats y al final, fou coronat l' autor ab una salvá de aplausos que l' obligaren á sortir á la escena per complaure als concurrents.—J. S. M.

RECEPTA

Primeras lletres apresas en laica escola, set anys, en comptes de Parenostres, de Marsellesa alguns cants.

D' odi als capellans y frares cada dia mitj quintá, y de blasfemias granadas, y de cinch cents grams per cada quart.

Extracte de las novelas d' autors, sobre tot farsants, com Hugo, ls Dumas, y Zola, tant com ne capiga al cap.

Pendrer repartit en dossis tot aixó per separat, no es bastant perque s' arriivi á ser un gran animal?

JOANET GRIPS.

Donya Virtudes, cinch mil duros diaris; cambiá deu cops al dia de vestit, fartaneras y techs extraordinaris, vint ó trenta diamants á cada dit.

Y al exercit deu mesos se li dehuen, y moren molts soldats de gana y set; y als que tornan aquí, els pobles els vehuen mitj morts d' anemia y mitj pelats de fret!

Rahó te don Gaspar:

Aquí l' un mor de fam, l' altre de fart.

VALCARLOS.

RELIGIOSA

Sant Nestor, bisbe y mártir

L' amorosa mare la Iglesia presenta á nostra consideració gran número d' exemples en demostració de lo que es la seva essencia, ó sia la Veritat.

Un dels tals es San Nestor que residia en lo sigle III, en Pergen y en qual época era emperador de Roma Decio, célebre pels seus cruels y sanguinaris edictes contra ls cristians.

Per efecte de las molts persecucions de que era objecte l' cristianisme, tenian los cristians, pera celebrar sas devocions, necessitat forosa de ferho en llochs amagats y evitar aixis delacions tan agradables als poders moderadors de aquella época y també de la actual.

Determinats los representants del tirá Decio á cumplimentar los edictes, comensaren per el principal, ó sia, lo Bisbe Nestor.

Irenarco y Poliam en quals personatges requeya la aludida representació, tentajaren al Sant Bisbe pera que apostatés, á quals pretencions va negarse valerosament lo Prelat, apostrofantlos de passada per adorar á falsas divinitats, y acabá fent una professió de fe, exclamant: Benehiré al Senyor en tot temps y en alabansa seva obriré sempre ma boca. Y preguntat per Poliam, president del tribunal que l' jutjava, si volia seguirlos á ells ó á Cristo, respongué: "Ab Cristo, mon Deu, he estat sempre, estich y estaré."

Indignat lo tribunal ab tal contesta, lo sentenciá á morir en creu al igual que l' Fill del Home.

Desde l' lloch del suplici dirigi la paraula al poble, recomenantlos que proceuessin seguir lo camí de la eterna salvació, entregant son esperit á Deu lo dia 26 de febrer del any 254.

Quina ensenyansa mes gran ens ofereix lo gloriós mártir San Nestor!

Quanta influencia exerciren sobre ls remats los exemples dels Pastors!

Y iquan mal no han de ocasionarlos si ls hi ensenyan d' embrollar la veritat, que sols es una, pera agradar als Césars.

POLÍTICA

Avuy fa 24 anys que el general lliberal Loma, ácosat per las forsas lleals lográ, á costa de molts baixas, posarse á salvo en Sant Sebastia, venint de donar ordres, de part de son Ministre de la Guerra, als valents defensors de Tolosa pera que abandonessin la plassa.

Molt poch poden fiarse ls liberals dels seus confreres; puig la experiencia ensenya als que de bona fe segueixen sos principis cogats per la passió, las molts vegadas que ls abandonaren als etzars de la guerra los amos del colaró, á qual lloch sols arriban los mes pillos valentse de la astussia.

Aquests careixen de conviccions y no escoltan altres rahons que la de alló que dona mes profit per la seva butxacá.

CARTAS DE FORA

Santa Oliva, 13 de febrer de 1898.

Aymat senyor TITAS: Aludit per mon condeixible Xarrapeta pera que tregui ls drapets al sol á n' aquell home de la vara ab borlas y á n' aquell altre que va mes tiessu que un fus, no sé com comensar perque son molts las barrabassas que han fet.

Comensém per la de l' aigua.

En aquest poble cada dia s' vent en subasta l' aigua pera regar hortallissas qual producte s' destina á cubrir atencions municipals. Donchs, aquest fulano de la vara, junt ab la camarilla, varen regar tot l' istiu passat sens treures un centim de la butxaca, y lo pitjor es que impedían regar als que pagan lo just; com si l' senyor Borlas fos amo de vidas é hisendas.

No es estrany que estigui tan gras, perque, com que te tan vert á l' horta, ha pogut rosegat de valent.

Qué t' sembla, Xarrapeta? He dit be lallissó? A veure com te portas tu.

Passiho be, senyor MESTRE.

XIRIBECH.

Vich, 14 de febrer de 1898.

Senyor MESTRE: Lo dia 12 del present, va ferse una solemne crida real anunciand el lunch que donavan los republicans en la fonda de Colón, mediant la paga de 2 pessetas. Suposo que entre ls tals comensals, gent que tenen molt talent á l' hora de posar las barras á taula, no hi faltaria un de molt xato y que, quant la guerra bullia, era un dels que portavan la porra mes grossa.

Havém tingut lo disgust de veurer en las parets de casa la Ciutat lo cartell de las festas de Carnestoltes de Barcelona, en el qual hi havia una figura que feya clucar los ulls. Que hi farém! En cambi en las portas de molts iglesias s' anuncian triduós pera desagaviar á Deu dels molts ultratjes que rebén los dias del Deu Bacó.

Sembla que, si per res mes no, pera conservar lo bon nom de la noble Ausona, no hauria de permetrer l' Ajuntament que s' anunciessin festas poch més ó menos que indecents y que propagan los desvaris humans en las ante-vigilias de la Cuaresma.

Si jo pugués arribar á la esquena dels que permeten aquesta propaganda en nostra católica nació, ja li asseguro senyor MESTRE, que ls posaría la columna vertebral ben flexible.

Mani á son afectíssim.

PALLUCH-MANASSAS.

Girona, 15 de febrer de 1898.

Apreciat MESTRE: Li faig á saber que ab lo benaplacit del senyor Rector y catedráticos, s' ha fundat en nostre Seminari una academia literaria iniciada per el senyor Vilá, aplicat alumno de Teología y que te feta la carrera d' abogat. Dita academia tindrà per objecte donar vetlladas com també fundar una biblioteca á fi de que ls estudiants que s' dedican á la poesia, literatura, filosofia y altres rams del saber humanu puguin dedicarse al estudi ab més facilitats.

No diuen alguns que ls estudiants del Seminari son una colla de burros y estúpits?

Donchs, á demostrar als enemichs que valém, podém y volém saber més qu' ells.

Mil aplausos á tots los socis de la esmentada academia y d' un modo especial suplico als poetas que no desmahin en seguir avant en la mes bella de las bellas arts.

Son humilt servidor.

XIULET.

SOLUCIONS á lo insertat en lo passat numero.

- Xarada: Mapa.
Endevinalla: La lletra U.
Targeta: Manresa.
Rombo: P R A P R O U R A P A U L I N A P R I M A A N A A

Geroglífich: Com mes humilt un es, milló.

Establiment Tipogrífich, Casanova, 13; Barcelona.